

Sygn. akt II K 394/18

2 Ds. 266.2018

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Joanna Gaweł - Wojciechowska

przy udziale Prokuratora Marka Śledziony

po rozpoznaniu w dniach 20.09.2018 r., 17.10.2018 r.

sprawy **M. K. (1)**

urodz. (...) w J.

syna S. i G. z d. O.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20 maja 2018 r. w K., gm. M., prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy M., nr rej. (...) 45, będąc w stanie nietrzeźwości, ze stężeniem alkoholu w wydychanym powietrzu 1,9 ‰,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

II. w dniu 20 maja 2018 r. na skrzyżowaniu dróg (...) w K., gm. M., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że prowadząc w stanie nietrzeźwości, ze stężeniem alkoholu w wydychanym powietrzu 1,9 ‰, samochód osobowy M., nr rej. (...) 45,

nie zachował szczególnej ostrożności, nie dostosował prędkości do sytuacji na drodze, znacznie tę prędkość przekraczając i nie udzielił pierwszeństwa prawidłowo jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu w kierunku M. samochodem osobowym N. (...), nr rej. (...) 92 E. K., uderzył w prawy bok tego pojazdu, który wskutek uderzenia zjechał z drogi i na pobocze, następnie ze skarpy, uderzył w drzewo i przewrócił się na dach,

w wyniku czego pasażerka N. N. R. K. doznała złamania miednicy, ale przede wszystkim pęknięć śledziony, krezki jelita cienkiego, krwawienia do jamy otrzewnej i rozległego krwiaka zaotrzewnowego, wielopoziomowych zmian pourazowych kręgosłupa szyjnego, stenozy kanału kręgowego na poziomie C 5/6, złamania łuku tylnego kręgu szyjnego 1-szego, złamania wyrostka stawowego lewego kręgu 6-stego szyjnego skutkujących ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu,

a kierujący tymże pojazdem E. K. doznał licznych powierzchownych urazów kończyn górnych i dolnych, skręcenia kręgosłupa szyjnego, wieloodłamowego złamania kości nosa z przemieszczeniem, skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia trwającymi dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178 kk

I. oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku precyzując, że wynik 1,9 ‰ dotyczy stężenia alkoholu we krwi, tj. popełnienia występku z art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku precyzując, że wynik 1,9 ‰ dotyczy stężenia alkoholu we krwi i eliminując z opisu czynu sformułowanie „znacznie tę prędkość przekraczając” tj. popełnienia występku z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178 kk

i za to na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 13.06.2018 r. do dnia 17.10.2018 r.

V. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

VI. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego za czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio;

VII. na podstawie art. 90 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego łącznie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio;

VIII. na podstawie art. 43 a § 2 kk orzeka od oskarżonego za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IX. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz R. K. obowiązek zapłaty kwoty 25000 zł (dwudziestu pięciu tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

X. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz E. K. obowiązek zapłaty kwoty 10000 zł (dziesięciu tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 394/18

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

M. K. (1) - mieszkaniec K., gm. M., w dniu 19 maja 2018r. uczestniczył w rodzinnym spotkaniu okolicznościowym, podczas którego spożywał alkohol. Dnia następnego, tj. 20 maja 2018r. wypił kilka drinków, piwo i na tym tle doszło pomiędzy nim, a żoną M. K. (2) do kłótni. W pewnym momencie po godz. 15.00, M. K. (1) będący w stanie nietrzeźwości udał się do garażu, wsiadł do samochodu osobowego marki M. o nr rej. (...), wyjechał z terenu posesji i ruszył drogą publiczną.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) – k. 65-67, 252 verte – 253, zeznania świadka S. H.- k. 254 verte-255, zeznania świadka M. K. (2) –k. 15-16, 255-255 verte, zeznania świadka R. W. – k. 12-13, 255 verte)

Dojeżdżając do skrzyżowania dróg nr (...) w K. M. K. (1) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ponieważ nie dostosował prędkości do sytuacji na drodze i wjeżdżając na skrzyżowanie nie udzielił pierwszeństwa prawidłowo jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu w kierunku M. E. K. kierującemu samochodem osobowym

marki N. (...) o nr rej. (...), z którym jako pasażer podróżowała żona R. K.. Wskutek uderzenia w prawy bok, N. (...) zjechał z drogi, na pobocze, następnie stoczył się z ok. 30 metrowej porośniętej krzewami i drzewami skarpy, uderzył w drzewo i dachował. Pojazd kierowany przez M. K. (1) także wypadł z drogi i zatrzymał się tuż przed skarpa.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) – k. 65-67, 252 verte – 253, dokumentacja zdarzenia drogowego – k. 3, protokół oględzin miejsca zdarzenia- k. 4-5, 27, 28-32, protokoły oględzin pojazdów –k. 6-7, 8-8a, karta zdarzenia drogowego – k. 21)

M. K. (1) w stanie nieprzytomności został przetransportowany pogotowiem lotniczym do szpitala w J.. Do tego samego szpitala trafił również pokrzywdzony z ogólnymi potłuczeniami E. K.. R. K. w stanie nieprzytomności trafiła do szpitala w Z..

(dowód: zeznania świadka M. K. (2) –k. 15-16, 255-255 verte, zeznania świadka E. K. –k. 254- 254 verte korespondencja z (...) w Z. –k. 18, dokumentacja zdarzenia drogowego – k. 3)

Przeprowadzone w szpitalu badanie wykazało u M. K. (1) 1,9 promila stężenia alkoholu we krwi.

(dowód: opinia dotycząca stężenia alkoholu we krwi – k. 42-44a)

W wyniku zdarzenia M. K. (1) doznał obrażeń w postaci stłuczenia płuca prawego, odmy opłucnowej prawostronnej, złamania żeber III-VII po stronie prawej, złamania żebra VII po stronie lewej, złamania trzonu kości łokciowej lewej, stłuczenia wątroby oraz licznych otarć skóry kończyn dolnych i górnych. Przebyte urazy spowodowały naruszenie czynności układu oddechowego na okres powyżej 7 dni.

(dowód: opinia sądowo-lekarska – k. 54)

Wskutek zdarzenia drogowego E. K. doznał obrażeń w postaci licznych powierzchownych urazów kończyn górnych i dolnych, skręcenia kręgosłupa szyjnego, wieloodłamowego złamania kości nosa z przemieszczeniem, skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni.

(dowód: zeznania świadka E. K. –k. 254- 254 verte, opinia sądowo-lekarska – k. 56)

R. K. wskutek zdarzenia doznała złamania miednicy, pęknięć śledziony, krezki jelita cienkiego, krwawienia do jamy otrzewnej i rozległego krwiaka zaotrzewnowego, wielopoziomowych zmian pourazowych kręgosłupa szyjnego, stenozy kanału kręgowego na poziomie c 5/6, złamania łuku tylnego kręgu szyjnego 1-ego, złamania wyrostka stawowego lewego kręgu 6-stego szyjnego skutkujących ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

(dowód: zeznania świadka R. K. – k. 52-53, 253 verte-254, opinia sądowo-lekarska-k. 55)

R. K. po opuszczeniu szpitala poruszała się na wózku inwalidzkim. Do wykonywania zwykłych codziennych czynności potrzebuje pomocy osoby trzeciej. Wraz z mężem prowadzi (...), lecz po zdarzeniu i powrocie do domu nie jest w stanie wykonywać żadnej pracy. Oczekuje na kolejne operacje - w szczególności ponownego łamania miednicy oraz konsultacje lekarskie w zakresie leczenia kręgów szyjnych i endoprotez biodrowych. Stale przyjmuje leki przeciwbólowe, przeciw lękowe, przeciwdepresyjne. Okres leczenia i rehabilitacji ustalony został wstępnie na 3-5 lat. Nie ma gwarancji powrotu do stanu sprawności sprzed wypadku drogowego. Była wraz z mężem ustanowiona rodziną zastępczą, lecz po wypadku dziecko zostało zabrane z uwagi na stan zdrowia pokrzywdzonej. Do terminu rozprawy głównej poniosła koszty leczenia w granicach 15 000 zł, otrzymała z OC sprawcy odszkodowanie w kwocie 31000zł -32000 zł.

(dowód: zeznania świadka R. K. – k. 52-53, 253 verte-254 , zeznania świadka I. S. – k. 286 verte-287)

W miarę upływu czasu odzyskuje sprawność w zakresie przemieszczania się, lecz jest ona wciąż ograniczona.

(dowód: zeznania świadka I. S. – k. 286 verte-287, nagranie utrwalone na płycie CD – k. 285)

E. K. nadal odczuwa dolegliwości bólowe, przyjmuje leki przeciwdepresyjne, opłaca zabiegi terapeutyczne (300 zł tygodniowo). Do rozprawy głównej poniósł koszty leczenia w wysokości 7 000 zł- 8 000 zł. Stale pomaga żonie przy zwykłych czynnościach codziennych w zakresie żywienia, higieny.

(dowód: zeznania świadka E. K.- k. 254-254 verte)

M. K. (1) liczący 30 lat, przed zatrzymaniem w sprawie podejmował prace dorywcze i uzyskiwał z tego tytułu miesięczny zarobek w wysokości średnio 1500 zł. Żona wymienionego pozostaje w stosunku zatrudnienia, niemniej obecnie przebywa na urlopie wychowawczym. Posiada na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 8 miesięcy. Nie był dotąd karany sądownie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) - k. 65-67, 252 verte-253, dane o karalności – k. 99 , informacja z ewidencji kierowców –k. 45)

Po zdarzeniu M. K. (1) był hospitalizowany do dnia 13 czerwca 2018r. Pozostawał wówczas również pod obserwacją psychiatryczną. Ze sporządzonej następnie dla potrzeb niniejszego postępowania opinii sądowno –psychiatrycznej wynika, że oskarżony nie jest upośledzony umysłowo ani chory psychicznie. Jest uzależniony od alkoholu, zdradza zaburzenia adaptacyjne lecz bez znaczenia dla poczytalności. W okresie obejmującym zarzuty nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozumienia zarzucanych mu czynów ani pokierowania swoim zachowaniem. Z opinii wynika także, że M. K. (1) w trakcie badania nie wypowiadał lęków, nie zdradzał zachowaniem ich występowania, nie zdradzał myśli i tendencji S, mógł przewidzieć swoje zachowanie pod wpływem alkoholu. W chwili czynu znajdował się w prostym upojeniu alkoholowym.

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna –k. 103-104, protokół zatrzymania – k. 58, krty informacyjne leczenia oskarżonego – k. 34-35, 81-82, 90)

Zarówno na etapie śledztwa, jak i przed Sądem M. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W trakcie pierwszego przesłuchania zaraz po opuszczeniu szpitala wskazał, że w przeddzień zdarzenia pił alkohol na rodzinnej imprezie. Następnego dnia po śniadaniu wypił dwa drinki, w południe piwo, na co zwróciła uwagę żona twierdząc, że powinien przestać pić. Wyjaśnił, że pamięta tylko jak wsiada do samochodu, załał się łzami, a dalej obudził się w szpitalu. Podał, że nagle załamał się psychicznie i nie wie dlaczego i co się wydarzyło. Nie potrafił wytłumaczyć dlaczego wsiadł do samochodu, gdyż nigdy po wypiciu alkoholu tego nie robił, wskazał jednocześnie że auto zaparkowane było w garażu, skąd ruszył przodem z posesji w lewo, zaś kluczyki zawsze miał w kieszeni. Dodał, że zna pokrzywdzonych i w trakcie pobytu z E. K. w jednym szpitalu ten mu przebaczył. Wskazał poza tym, że w dniu przesłuchania odbył miał umówioną wcześniej wizytę z psychologiem, gdyż od dłuższego czasu miał stany lękowe i depresyjne, które nasiliły się od roku czasu. Twierdząc, że żałuje swego czynu podał, że była to próba samobójcza, czego przyczyną poniekąd był alkohol.

W toku rozprawy głównej podtrzymując wyjaśnienia poprzednie, zaprzeczał, by w samochód pokrzywdzonych wjechał specjalnie. Przepraszał pokrzywdzonych i wyraził żal z powodu tego co nastąpiło. Dalej skoncentrował się na własnych przeżyciach podkreślając, że nie zareagował w porę na odczuwane skutki zachowań agresywnych, mało komu zwierzał się z problemów, gdyż jest osoba skrytą. Tamtego dnia chciał popełnić samobójstwo, lecz ze względów losowych znaleźli się w tamtym miejscu także pokrzywdzeni. Działał impulsywnie, działanie było nagłe wynikające z tego, że nad oskarżonym kontrolę przejęło załamanie nerwowe.

Akta sprawy obfitują także w korespondencję listowną, w której to oskarżony dodatkowo opisuje powody, dla których zamierzał odebrać sobie życie i warunki, w jakich aktualnie się znajduje oraz w korespondencję ojca oskarżonego, który powołując się na cytaty z literatury świętej, nawiązywał do niechęci oskarżonego, by odbyć z ojcem poważną rozmowę.

(dowód: korespondencja –k. 97, 283-284)

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem oskarżonego na drodze, a skutkiem w postaci obrażeń powstałych u R. K., jak i jej męża –kierowcy drugiego pojazdu E. K.. W tym zakresie jednoznaczne wnioski stanowiące podstawę do czynienia pozytywnych ustaleń faktycznych, Sąd wyprowadził na podstawie korespondujących ze sobą, wiarygodnych zeznań wszystkich świadków oraz nieosobowych dowodów w postaci dokumentów sporządzonych w związku ze zdarzeniem drogowymi i w związku z obrażeniami doznanymi przez poszczególnych uczestników wypadku.

W zakresie winy i sprawstwa Sąd dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, który w tym zakresie nie był kwestionowany. Przy tym sam oskarżony w wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

M. K. (1) kierując w dniu 20 maja 2018r. samochodem osobowym marki M. w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym popełnił występki z art. 178 a § 1 k.k.

Nadto dojeżdżając do skrzyżowania dróg nr (...), kiedy nie dostosował prędkości do sytuacji na drodze i wjeżdżając na skrzyżowanie nie udzielił pierwszeństwa prawidłowo jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu w kierunku M. E. K., z którym jako pasażer podróżowała żona R. K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia pojazdów, a dalej ich wypadnięcia z drogi. Uwzględniając charakter i rozmiar obrażeń doznanych przez pokrzywdzonych dokumentowanych opiniami sądowo - lekarskimi, których treść w ogóle nie była w toku rozprawy głównej kwestionowana, stwierdzić należy, że oskarżony popełnił również przestępstwo kwalifikowane z art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k.

Przy nie budzących wątpliwości winie i sprawstwie w zakresie obu czynów dodać należy jedynie, że w sytuacji oskarżonego nie było istotne dla odpowiedzialności karnej z jaką dokładnie szybkością poruszał się po drodze, w tym bezpośrednio przed zderzeniem z pojazdem pokrzywdzonych. W toku śledztwa nie przeprowadzono żadnych ustaleń w przedmiocie rozwijanej prędkości na drodze, w szczególności nie mogą tego dowodzić zeznania świadków R. W. i S. H., którzy z przeszkód obiektywnych, gdyż spostrzegając jedynie pewien odcinek pokonywanej drogi przez pojazd oskarżonego, nie mieli możliwości określenia z jaką prędkością oskarżony się poruszał. Sformułowanie zawarte w opisie czynu, jakie widnieje w akcie oskarżenia, a dotyczące znacznego przekroczenia prędkości, zostało przez Sąd wyeliminowane, jako sformułowanie zbyt daleko idące, nie mające osadzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Ustalenia te jednak nie miały istotnego znaczenia dla przyjęcia, że wyczerpane zostały wszystkie znamiona stypizowane zarzucanych czynów. Oczywiście jest natomiast, że prędkość, z jaką poruszał się oskarżony nie była dostosowana do panujących warunków drogowych. Oskarżony tej prędkości nie dostosował wiedząc, że zbliża się do skrzyżowania dróg na trasie, która z racji położenia blisko miejsca jego zamieszkania, była mu doskonale znana. Oskarżony poprzez niedostosowanie tej prędkości do warunków drogowych i wymuszając pierwszeństwo przejazdu doprowadził do zderzenia pojazdów.

Zasadniczo swemu zachowaniu na drodze nie przeczył oskarżony, koncentrując się na aspektach podmiotowych leżących u podstaw zachowania. Cechy te natomiast nie miały decydującego wpływu na ustalenia w zakresie winy oraz wymiaru kary. Kilkakrotnie podkreślana depresja, problem alkoholowy, przedstawiane przez oskarżonego jako powody, dla których zdecydował się ruszyć pojazdem, eksponowany zamiar popełnienia samobójstwa nie znajdują osadzenia w jasnych i przekonujących wnioskach opinii sądowo-psychiatrycznej.

Wbrew stanowisku oskarżonego opinia biegłych psychiatrów poprzedzona obserwacją oskarżonego w trakcie jego pobytu w szpitalu bezpośrednio po wypadku w związku z doznanymi obrażeniami wskazuje, że oskarżony nie zdradza swych zachowaniem lęków, ani myśli i tendencji. S. Brak było podstaw do przyjęcia, by przedmiotowe zachowanie nastąpiło w innym stanie aniżeli proste upojenie alkoholowe. Rozpoznane uzależnienie od alkoholu stosownie do reguły wyrażonej w art. 31 § 3 k.k. nie wyłącza odpowiedzialności za popełniony czyn zabroniony. Dodać wypada, że

biegli wydali opinię po przeprowadzeniu badania oskarżonego, stosunkowo krótko po zaistnieniu przedmiotowego zdarzenia, a więc w okresie, gdy niewątpliwie znajdował się w jeszcze trudniejszym stanie psychicznym i położeniu, aniżeli w chwili gdy ruszył samochodem.

Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu dotyczącego kierowania pojazdem w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości jest znaczny, zaś wypadku drogowego - jest wysoki.

M. K. (1) stworzył sytuację drogową zagrażającą bezpieczeństwu w komunikacji, wynikającą z naruszenia podstawowych zasad ruchu drogowego, miał świadomość wysokiego prawdopodobieństwa zaistnienia negatywnych skutków, nie starał się im przeciwstawić. Naruszenie konkretnych zasad bezpieczeństwa, a dotyczących niedostosowania prędkości do warunków drogowych i wymuszenia pierwszeństwa przejazdu nastąpiło w sposób umyślny. Pokrzywdzeni w żaden sposób nie przyczynili się do zdarzenia z ich udziałem. Oskarżony zdecydował się ruszyć samochodem zupełnie ignorując stan, w jakim się znajdował, mając świadomość spożywania alkoholu przez drugą dobę.

Okoliczności obciążających wymiar kary Sąd się nie doszukał.

Za okoliczności łagodzące Sąd przyjął uprzednią niekaralność oskarżonego oraz przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na tle zeznań pokrzywdzonych, jakie złożone zostały w toku rozprawy, Sąd nie miał dostatecznych podstaw, by przyjąć, że wyrażany żal z powodu pokrzywdzenia R. i E. K. jest szczery, nie zaś powtarzany z obawy przed konsekwencjami procesowymi. Zupełnie chybione okazało się wyrażenie przez oskarżonego przeświadczenia o wybaczeniu przez pokrzywdzonych jego zachowania. Przeczą temu sami pokrzywdzeni, którzy przedstawili własne odczucia, nastawienie do osoby oskarżonego. Pokrzywdzona zanegowała, by przeczytała przesłany do niej list przez sprawcę wypadku wskazując, że nie miała takiej woli. Pokrzywdzony przedstawił okoliczności, w których przebiegała jego rozmowa w szpitalu z oskarżonym poszukującym kontaktu, jeszcze w czasie, gdy żona E. K. w innym szpitalu walczyła o życie. W sprawie nie doszło do wybaczenia, ani porozumienia.

Wobec powyższego Sąd uznał, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynów i okoliczności wpływające na wymiar kar, że karą sprawiedliwą i słuszną w odczuciu społecznym za czyn z art. 178a § 1 k.k. jest kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. kara 4 lat pozbawienia wolności. Na uwadze mieć należało treść art. 178 § 1 k.k., zgodnie z którym w warunkach w jakich doszło do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, dolna granica ustawowego zagrożenia wynosi 2 lata pozbawienia wolności.

Orzekając karę łączną na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd uwzględniając bardzo bliską więź czasową i rodzajową popełnionych przestępstw wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności stosując metodę absorpcji. Jednocześnie na poczet kary łącznej, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 13 czerwca 2018r. do dnia 17 października 2018r. – tj. daty wyrokowania w sprawie.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd zobowiązany treścią powołanego przepisu orzekł względem oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Sąd orzekł zakaz na okres 4 lat uwzględniając w tym zakresie poziom alkoholu w organizmie, jaki ustalony został na podstawie przeprowadzonego badania krwi. Jednocześnie w odniesieniu do tego czynu, jak i drugiego z zarzutów opis wymagał modyfikacji o tyle, że wskazany wymiar – 1,9 % dotyczył jak wynika z rodzaju badania, stężenia alkoholu we krwi, nie zaś w wydychanym powietrzu, jak przedstawił to Prokurator.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł również wobec oskarżonego, który dopuścił się przestępstwa wypadku drogowego w typie kwalifikowanym w stanie nietrzeźwości zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Jednocześnie przedmiotowy środek karny orzeczony został łącznie na okres dożywotni, na podstawie art. 90 § 2 k.k.

Przepisy Kodeksu karnego obligowały również Sąd do orzeczenia wobec oskarżonego, na podstawie art. 43a § 2 k.k. świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, którego wysokość Sąd ustalił na minimalną w stosunku do sprawców czynu z art. 178a § 1 k.k. kwotę 5 000 zł.

Sąd zasądził nadto na rzecz pokrzywdzonych, którzy złożyli skuteczne procesowo wnioski, zadośćuczynienia na podstawie art. 46 § 1 k.k. Wprawdzie pokrzywdzeni zredagowali swoje wnioski domagając się odszkodowań, jednakże w tym przedmiocie ponad orzeczenia sądowo-lekarskie wydane na podstawie sporządzonej niezwłocznie po zdarzeniu dokumentacji medycznej, Sądowi nie zostały przedłożone dokumenty w zakresie późniejszego leczenia, w szczególności R. K.. Dodać jednocześnie należy, że orzeczenia sądowo – lekarskie nie były w toku postępowania dowodowego w ogóle podważane, podobnie jak zeznania pokrzywdzonych w odniesieniu do stanu zdrowia po leczeniu szpitalnym. Podważone zostały zeznaniami świadka I. S. i nagraniem CD zeznania R. K. w zakresie, w jakim obecnie ograniczone zostają jej możliwości samodzielnego funkcjonowania na co dzień. W odniesieniu do tych dowodów stwierdzić należy, że w żaden sposób nie zmieniają one oceny odnośnie rodzaju, dotkliwości i stopnia pokrzywdzenia, jakie wynikają z dowodu w postaci opinii sądowo-lekarskiej sporządzonej w odniesieniu do stanu zdrowia, w jakim znalazła się R. K. bezpośrednio po wypadku. Nie zmieniają dowody te wniosku, że obrażenia doznane przez R. K. skutkowały ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu. Zeznania I. S. na okoliczności dotyczące obecnego stanu zdrowia i kondycji pokrzywdzonej mają ograniczoną moc dowodową, gdyż opierają się na usłyszanych wersjach pracowników sklepu, nie zaś na własnych spostrzeżeniach. Nagranie zaś ukazuje pokrzywdzoną chodzącą o własnych siłach, lecz nie w pełni sprawną fizycznie i w obecności innej osoby, z którą dokonuje zakupu artykułów sklepowych. Odzyskiwanie sprawności ruchowej przez pokrzywdzoną oznacza szansę na powrót do pełnej sprawności, nie dyskwalifikuje jednak jej zeznań w odniesieniu do przebytego leczenia, planowanych zabiegów, cierpienia i żalu, jakie to nadal odczuwa w związku z wypadkiem drogowym.

Sąd więc zdecydował się w granicach przewidzianych w art. 46 § 1 k.k. zasądzić na rzecz pokrzywdzonych zadośćuczynienia. Ich wysokość wyznaczona była nie tylko treścią samych wniosków, ale i ustaleniami Sądu. R. K. doznała bardzo dotkliwych i rozległych obrażeń ciała. Stan, w jakim trafiła do szpitala rodził zagrożenie dla życia, po kilkutygodniowym pobycie i operacjach wypisana została do domu, lecz jako osoba poruszająca się na wózku inwalidzkim, zupełnie niezdolna do samodzielnej egzystencji, wymagająca stałej opieki i pomocy przy najprostszych czynnościach codziennych. Od tego czasu stan zdrowia pokrzywdzonej ulega sukcesywnej poprawie, lecz jak podaje pokrzywdzona oczekuje na dalsze zabiegi, w tym operacyjne i brak stuprocentowej pewności, że odzyska pełną sprawność fizyczną. Stan zdrowia na długi okres czasu wykluczył ją ze sfery zarobkowej, nie była w stanie prowadzić wspólnie z mężem działalności gospodarczej. Stan zdrowia wykluczył pokrzywdzoną także w sferze rodzinnej – gdyż pełniła do wypadku funkcję rodziny zastępczej, zaś po zająciu, funkcji tej musiała zostać pozbawiona. Pokrzywdzona stale przyjmuje leki.

Sąd orzekł na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienie w kwocie 25 000 zł, nie pomijając faktu wypłaty odszkodowania z OC sprawcy.

E. K. doznał mniej licznych i mniej dotkliwych obrażeń kwalifikowanych przez biegłego z zakresu chirurgii jako naruszające czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. Jak sam podaje jednak wymaga rehabilitacji z uwagi na odczuwane bóle okolicy kręgosłupa szyjnego, które sam opłaca, nadal przyjmuje leki przeciwdepresyjne. Nie bez znaczenia pozostaje i to, że w wypadku ucierpiała jego żona, nad którą musiał roztaczać szczególną opiekę, zaś możliwości zarobkowania w ramach działalności agroturystycznej zostały bardzo ograniczone.

Sąd orzekł na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienie w kwocie 10 000 zł.

Uwzględniając treść art. 47 § 5 k.k. Sąd nie orzekł o świadczeniu pieniężnym za spowodowanie wypadku drogowego.

Zbyt daleko idący był również wniosek Prokuratora o podanie wyroku do publicznej wiadomości. W sprawie chodzi o dwie osoby pokrzywdzone, które doznały, w szczególności R. K. rozległych obrażeń i na rzecz których z wyroku płyną uprawnienia do istotnych świadczeń pieniężnych. Nadto zasadniczy czyn przypisany oskarżonemu jest przestępstwem

nieumyślnym, toteż podanie wyroku do publicznej wiadomości, zwłaszcza, że chodzi o sprawcę zamieszkującego w małej miejscowości, łączyłoby się z obawą niesprawiedliwego napiętnowania społecznego.

Na zasadzie słuszności, zważając na tymczasowe aresztowanie oskarżonego i brak oszczędności po jego stronie, Sąd stosując przepis art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od kosztów sądowych.